Пам'яті Любові Дручків

це розчавлені арфи — есенція ладану з мороком
де на лобі кайлом поцілунок воскресе
заїжджають планети — одна за одною — по мокрому
і зшиває їх мізкі сумний потойбічний професор

це тікають в портрети огорнуті ковдрою прірви
де на струнах завис побілілий шматок язика
то Небесний Бухгалтер визбирує шкалки дзеркал
і оранжеві френзлі на випуклих скронях обірве

так кирпато живуть і так ніжно стікають по шиї
так нап'ються води і раптово вертають назад
тільки в камері смертників — довгій дубовій машині —
виростає холодний сад